

Poslanec na število 8 vin, zastarele 10 vin. Oglaš se računajo na milijone
v širokosti ene kolone. Cene: oglaš trgovcev in obrtnikov $\frac{1}{2}$ na 10 vin
osmrtnice, zahvale, poslanice, vabila, oglaš denarnih zavodov $\frac{1}{2}$ na 30 vin
oglaš v tekstu lista do prv vrst K 20. — vsaka nadaljna vrsta K 2. —. Malo
oglaš po 6 vin. beseda, najmanj na 60 vin. Oglaš sprejema inšeratsni oddelček
"Edinosti". Naročila in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačajo se
trikotično le upravi "Edinosti". Plača in tožbi se v Trstu. Uprava in inšeratsni oddelček
se nahajata: v ul. sv. Frančiška Az. št. 20. Poštnoštevilni račun št. 841.652.

Dan odpotovanja je bil v resnici tudi že določen, kar se je grofičina bolezen hipoma in čisto nepričakovano zelo pohujšala. Zastonj so naj-

nočem govoriti, ker ne poznam razmer osebno. Omeniti pa hočem samo še en slučaj:

Kdor odda na glavni pošti v Mariboru pošiljatev ali priporočeno pismo z nemškimi naslovom, dobi samonemsko potrdilo; kdor odda pošiljatev s slovenskim naslovom, dobi nemško-slovensko potrdilo. Toda to samo na glavni pošti, ne pa na poštah v drugih mestih, ki delujejo kakor zbirališča in ki jih je rodila sedanja vojna, privedi do jugoslovanske deklaracije.

Aprovizorijske stvari.

GOVEDINA ZA NEIMOVITE SLOJE.

Jutri, v torek, 1. t. m., in v sredo, 1. t. m., se bo nadaljevala prodaja govedine za neimovite sloje proti prešipanju št. 22 izkaznice za nakup mesa in maslobo (z rdečo črto) in izročitvi izkaznice št. 37 (z rdečo črto) in sicer v torek serije a, b, v sredo pa serije c, d. Na vsako izkaznico se bo dobilo 1/4 (en četrti) kilograma mesa. Prodaja se prične ob 6 zjutraj in naslednjih mesicah: Sinigaglia, Barkovlje 41, Punter, Gornja Greta, Bin, Rojan 9, Benedetti, ul. Borojevič 45, Dapretto, ul. Boccaccio 6, Trocca, ul. Commercial 5, Crisilaci, ul. Poste 16, Taverna, P. Pontorosso 3, Cadorini, ul. Jozipa 11, Visintini, ul. Cavana 22, Vattovatz, ul. Giustinelli 5, Rodella, ul. Madonna del Mare 19, Stabile, ul. S. Michele 5, Benedetti, ul. S. Sebastiano 7, Bruna, ul. Bacherie 1, Polacco, ul. S. Giacomo 5, Pasqualini, ul. Marile Terezije 41, Zadnik, P. S. Giovanni 6, Martinelli, P. Legna 8, Nichetto, ul. Torrente 39, Veronese, ul. Largo Santoro 3, Marse, ul. Farheto 5, Lenarduzzi, ul. Amalia 23, Tellini, ul. Rossetti 33, Malusa, ul. Parini 15, Morniz, ul. Acquedotto 17, Castelliz, ul. Giulia 67, Godina, ul. Giulia 24, Vattovatz, ul. Giulia 17, Rodella, ul. Giulia 1, Burba, ul. A. Volta 2, Illcher, ul. Barriera 8, Depace, ul. Barriera 26, Rizzian, ul. Barriera 9, Carniel, ul. Istituto 22, Saffaro, ul. Istituto 30, Ferluga, ul. Donadoni 6, Marussich, ul. Settefontane 248, Tappazin, ul. Settefontane 24, Stanich, ul. Settefontane 35, Jenco, ul. Rigutti 5, Delavské zadruge, ul. Settefontane, Rizzian, ul. del Rivo 38, Delavské zadruge, ul. S. Marco, Rocco, ul. S. Marco 2, Culot, ul. Giuliani 23, Rizzian, ul. dell'Istria 1, Rizzian, ul. dell'Istria 76, Godina, (Skedenj) 138, Gatznig, (Skedenj) 50.

CENE:
Prednji deli s priklado K 8' - kg.
Zadnji deli s priklado K 8'80 - kg.

KOZE ZA REJO.

Jutri, v torek, se prične v mestni klavnici v Sv. Soboti prodaja koz za rejo in sicer lastnikom zaznamnih listov št. 1 do 400 po 5 K kilogram živje teže. Priročna se še davna pristojbina. Prodaja se prične ob 8 zjutraj. Kupci se morajo izkazati z živilsko izkaznico in zaznamnim listkom. — Poleg tega se bodo dajale, v ponedeljek, in jutri, v torek, še nadalje sprejemale priglasitve za nakup koz pri oddelku aprovizorijske komisije za meso v ul. Cassa di Risparmio št. 13 III, od 9 dop. do 12 popoldne. Pravico do nakupa imajo le osebe, ki morejo dokazati, da morejo vzdrževati živali. Izkazati pa se morajo tudi z živilsko izkaznico.

Domače vesti.

Odborova seja političnega društva »Edinosti« bo danes, v ponedeljek, popoldne ob 3 v društvenih prostorih v ul. sv. Franciška As. št. 20 I.

Krekova slavnost na Opčinah, ki se je vršila včeraj popoldne, je dokazala, da je vredna sovrstnica velikih slavnosti, ki so bile prirejane po naši tržaški okolici v spomin manom velikega pokolnice, prvobojnika in propagatorja izvršene ideje združenja trojnega naroda. Prostorna Michelova dvorana ni niti oddalec zadostovala niti za domačine, ki so se števile goste iz Trsta. Vredno odmerjenega prostora naj za enkrat le omenimo, da je izpadlo slavo kar najsilnejše in da je obisku primeren tudi gromotni uspeh. Slavnostni govornik, g. Stefan Ferluga, je v poetičnih besedah opisoval zgodovino in večstoletnega trpljenja jugoslovanskega naroda, ki mu je po ognjenem krstu in jekleni kopelji začrtal slavljene dneve — pokolni dan. Krek — nova pota, ki ga vodi v lepšo bodočnost. Ženski zbor je zapel vrsto slovenskih in hrvaških narodnih pesmi z velikim uspehom. Izredno je ugajala živa slika z deklaracijami, bliser vsega vsprejema; tudi Kersnikova igra »Berite novice« je bila posrečena. Za zahvalo med odmorji je skrbel orkester.

Obklepa za goriske begunce. C. kr. namestnik v svetni razglasa: Oblačila za one uboge, v Trstu nastajajo begunce iz goriskega okraja (lokalca) in mesta Gradiške, ki dobivajo v gotovni državno podporo in so v Trstu že od 1. novembra 1917 dalje, se razdeli naslednje dneve po spodal označenem redu. Razdeljevanje se bo vršilo proti predložitvi plačilne polje v prostorih c. kr. namestništvenega svetnika, ulica Sanità 10 I, od 3 do 5 popoldne, in sicer za begunce iz goriskega okraja (začetna črta) A—L dne 15. t. m., začetna črta M—Z dne 16. t. m., iz mesta Gradiške pa dne 17. t. m.

Snočni koncert ge. Borojevičevke in g. Jeremjaša je napolnil gledališko dvorano našega Narodnega doma do zadnjega prostora. Uspeh je bil v vsakem pogledu velikanski. Natančneje poročilo objavimo prihodnjice.

Predavanje v »Ljudskem odru«. Včeraj popoldne je po več izbrano izbranih in veliko zanimanje vzbujajočih predavanjih predaval zdravnik dr. Zalokar iz Ljubljane o »Človeški krvi«. Kljub nesrečnemu dnevu — v četrtek koncert, včeraj zopet koncert in velika Krekova slavnost na Opčinah — se je zbralo v »Ljudskem domu« znatno število poslušalcev, ki so sledili interesantnemu in poučnemu predavanju z velikim zanimanjem. Predavatelj je žel burno pohvalo. Natančneje poročilo sledi.

V znamenju — surovosti! Dandanes so časi, ko je pač treba, da oblastveni organi ravnavajo z občinstvom kolikor mogoče obzirno. Ljudstvo je izmučeno do strajnosti — zakaj in kako, pač ni treba pripovedovati — in vsaka nepotrebnost strogo in odurnost mu le še poglobi itak že skoraj neznošno stanje. Priznati je treba, da večina javnih organov v Trstu, ki imajo opravke z občinstvom, upošteva te razmere, toda so pa tudi taki, ki mislijo, da je ravno sedanjí čas kar najpripravlnejši zato, da morejo kazati svojo oblastnost v vsej najodurnejši strogoti, ki že prečaja naravnost v surovost. Taki prizori se n. pr. danzadnem lahko opazujejo na južnem kolodvoru ob prihodu vlakov. Človek bi mislil, da je c. kr. redarstvena oblast prav izbrala za to službo ljudi, ki se odlikujejo izmed vseh ostalih z ono pravkar imenovano »lepo čednostjo«. Bilo je v soboto zvečer. Šel sem na južni kolodvor pričakovati svojega sodnika, ki naj bi bil prišel z vlakom ob 8.45. Čakalnice pred izhodom je bila polna občinstva, večina žensk in otrok, a tudi zunanji na hodniku pred postajnim poslopjem je bilo veliko ljudi. Vlak je imel — ne da bi bilo to povedano kje — kakih 20 minut zamude. Kar se začne krič in vik. Ljudje se gnetejo semtertja, nejevoljno godrnjaje in ugovarjaje tudi glasneje, kajti oni, ki je krič nad njimi, kot da bi imel pred seboj tople pravkar pri kakem hudodelstvu zalotenih rokavov — c. kr. redar — jih je porival in preival kakor besen. Tako je porinil vso množico v desni kot čakalnice. Potniki so začeli prihajati. V tem se je nabralo tudi v levem kotu čakalnice par oseb, ki niso bile nikomur čisto nič napoti. Stopil sem tja, kaj tudi jaz. Tu se je potem takol zopet ponovil isti prejšnji prizor. Stražnik je zarjovel nekaj po italijansko, česar žalobno nisem razumel, in takol nato je stal pred menoj z očividnim namenom, da me porine nekam, sam ne vem kam. Da se ubram njegove prevelike ljubeznosti, sem mu delal čisto mirno in vladno: »Prosim, gospod stražnik, povejte mi po slovensko, kaj želite.« Pa sem dobil odgovor, in pa kakšen. Zarjavel je nad menoj, kar je mogel: »Kaj, ali hočete delati politiko! Tu smo v Trstu! Tu ne boste delali politike! Če mislite delati politiko, vas aretiram!« Pripomnil sem nato vedno čisto mirno, da naj me je aretira, če sem kaj zakrivil. Ker je mož menda končno le uvidel, da mi ne imponira preveč niti njegova »politika«, niti njegova surovost, se je obrnil drugam. — Človek bi pač vprašal tu, odkod neki imajo ti varuhi javnega miru in reda nalog, da ravnavajo na tak način z občinstvom? Prepričan sem, da bi se po veljavnih varnostnih starih, v Trstu, g. stotnik Horacek, lepo zahvalil, če bi kdo trdil, da stražniki ravnavajo tako po njegovih ukazih, in da bi g. dvornik svetnik dr. Mahkovec z vso upravičenostjo odklonil namisel, da morda c. kr. redarstveno ravnanje izdaja redarstvu navodila za takšno »politiko«. Odkod torej ta odurna surovost, s katero se pač ne vcepja ljudstvu posebno v sedanjih časih tako potrebno spoštovanje do oblasti? Morda se po vsem tem le najde kdo, ki pozna njen vir? Ali morda oni višji gospod, ki je isti večer na enak način odganjal ubogo ženo, ki je imela otročiča v naročju in tri druge pri sebi ter čakala svojega moža-vojaka? — Anton Ekar, urednik »Edinosti«.

Vojno — pomožni urad političnega društva »Edinosti« posluje v prostorih »Tržaškega podpornega in bralnega društva« v ulici Carintia št. 39, I. nad. na levo, in sicer, izvenredno nedelje in praznike, vsak dan od 9 in pol dop. do 12 in pol dop. Ob tem času je urad na razpolago strankam za vsakršna poljsnala in sestavljanje vlog v vojnosciskrskih in raznih drugih zadevah. V slučajih potrebe bo poslujoči uradnik za stranke tudi osebno posredoval na pristojnih mestih.

Svojemu — denuncijantu. Jurij Skorkovsky je priobčil v »Češkem Socialistu« nastopno pretresljivo pismo: Doslej nepoznani mi denuncijant! Ti si v letu 1915, vložil lažljivo ovadbo ter jo odposlal vojaškim oblastim. Na podlagi te ovadbe so me zaprli ter ubistvo preiskavo proti meni radi veleizdaje. Vojaško sodišče je pač izprevidelo, da je tvoja denunciacija zlagana. Zato me je zopet

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

vembra 1917 dalje, se razdeli naslednje dneve po spodal označenem redu. Razdeljevanje se bo vršilo proti predložitvi plačilne polje v prostorih c. kr. namestništvenega svetnika, ulica Sanità 10 I, od 3 do 5 popoldne, in sicer za begunce iz goriskega okraja (začetna črta) A—L dne 15. t. m., začetna črta M—Z dne 16. t. m., iz mesta Gradiške pa dne 17. t. m.

Snočni koncert ge. Borojevičevke in g. Jeremjaša je napolnil gledališko dvorano našega Narodnega doma do zadnjega prostora. Uspeh je bil v vsakem pogledu velikanski. Natančneje poročilo objavimo prihodnjice.

Predavanje v »Ljudskem odru«. Včeraj popoldne je po več izbrano izbranih in veliko zanimanje vzbujajočih predavanjih predaval zdravnik dr. Zalokar iz Ljubljane o »Človeški krvi«. Kljub nesrečnemu dnevu — v četrtek koncert, včeraj zopet koncert in velika Krekova slavnost na Opčinah — se je zbralo v »Ljudskem domu« znatno število poslušalcev, ki so sledili interesantnemu in poučnemu predavanju z velikim zanimanjem. Predavatelj je žel burno pohvalo. Natančneje poročilo sledi.

V znamenju — surovosti! Dandanes so časi, ko je pač treba, da oblastveni organi ravnavajo z občinstvom kolikor mogoče obzirno. Ljudstvo je izmučeno do strajnosti — zakaj in kako, pač ni treba pripovedovati — in vsaka nepotrebnost strogo in odurnost mu le še poglobi itak že skoraj neznošno stanje. Priznati je treba, da večina javnih organov v Trstu, ki imajo opravke z občinstvom, upošteva te razmere, toda so pa tudi taki, ki mislijo, da je ravno sedanjí čas kar najpripravlnejši zato, da morejo kazati svojo oblastnost v vsej najodurnejši strogoti, ki že prečaja naravnost v surovost. Taki prizori se n. pr. danzadnem lahko opazujejo na južnem kolodvoru ob prihodu vlakov. Človek bi mislil, da je c. kr. redarstvena oblast prav izbrala za to službo ljudi, ki se odlikujejo izmed vseh ostalih z ono pravkar imenovano »lepo čednostjo«. Bilo je v soboto zvečer. Šel sem na južni kolodvor pričakovati svojega sodnika, ki naj bi bil prišel z vlakom ob 8.45. Čakalnice pred izhodom je bila polna občinstva, večina žensk in otrok, a tudi zunanji na hodniku pred postajnim poslopjem je bilo veliko ljudi. Vlak je imel — ne da bi bilo to povedano kje — kakih 20 minut zamude. Kar se začne krič in vik. Ljudje se gnetejo semtertja, nejevoljno godrnjaje in ugovarjaje tudi glasneje, kajti oni, ki je krič nad njimi, kot da bi imel pred seboj tople pravkar pri kakem hudodelstvu zalotenih rokavov — c. kr. redar — jih je porival in preival kakor besen. Tako je porinil vso množico v desni kot čakalnice. Potniki so začeli prihajati. V tem se je nabralo tudi v levem kotu čakalnice par oseb, ki niso bile nikomur čisto nič napoti. Stopil sem tja, kaj tudi jaz. Tu se je potem takol zopet ponovil isti prejšnji prizor. Stražnik je zarjovel nekaj po italijansko, česar žalobno nisem razumel, in takol nato je stal pred menoj z očividnim namenom, da me porine nekam, sam ne vem kam. Da se ubram njegove prevelike ljubeznosti, sem mu delal čisto mirno in vladno: »Prosim, gospod stražnik, povejte mi po slovensko, kaj želite.« Pa sem dobil odgovor, in pa kakšen. Zarjavel je nad menoj, kar je mogel: »Kaj, ali hočete delati politiko! Tu smo v Trstu! Tu ne boste delali politike! Če mislite delati politiko, vas aretiram!« Pripomnil sem nato vedno čisto mirno, da naj me je aretira, če sem kaj zakrivil. Ker je mož menda končno le uvidel, da mi ne imponira preveč niti njegova »politika«, niti njegova surovost, se je obrnil drugam. — Človek bi pač vprašal tu, odkod neki imajo ti varuhi javnega miru in reda nalog, da ravnavajo na tak način z občinstvom? Prepričan sem, da bi se po veljavnih varnostnih starih, v Trstu, g. stotnik Horacek, lepo zahvalil, če bi kdo trdil, da stražniki ravnavajo tako po njegovih ukazih, in da bi g. dvornik svetnik dr. Mahkovec z vso upravičenostjo odklonil namisel, da morda c. kr. redarstveno ravnanje izdaja redarstvu navodila za takšno »politiko«. Odkod torej ta odurna surovost, s katero se pač ne vcepja ljudstvu posebno v sedanjih časih tako potrebno spoštovanje do oblasti? Morda se po vsem tem le najde kdo, ki pozna njen vir? Ali morda oni višji gospod, ki je isti večer na enak način odganjal ubogo ženo, ki je imela otročiča v naročju in tri druge pri sebi ter čakala svojega moža-vojaka? — Anton Ekar, urednik »Edinosti«.

Vojno — pomožni urad političnega društva »Edinosti« posluje v prostorih »Tržaškega podpornega in bralnega društva« v ulici Carintia št. 39, I. nad. na levo, in sicer, izvenredno nedelje in praznike, vsak dan od 9 in pol dop. do 12 in pol dop. Ob tem času je urad na razpolago strankam za vsakršna poljsnala in sestavljanje vlog v vojnosciskrskih in raznih drugih zadevah. V slučajih potrebe bo poslujoči uradnik za stranke tudi osebno posredoval na pristojnih mestih.

Svojemu — denuncijantu. Jurij Skorkovsky je priobčil v »Češkem Socialistu« nastopno pretresljivo pismo: Doslej nepoznani mi denuncijant! Ti si v letu 1915, vložil lažljivo ovadbo ter jo odposlal vojaškim oblastim. Na podlagi te ovadbe so me zaprli ter ubistvo preiskavo proti meni radi veleizdaje. Vojaško sodišče je pač izprevidelo, da je tvoja denunciacija zlagana. Zato me je zopet

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(Dalle.)

— Eden, — je odgovoril sluga, — je nekako moje velikosti in ima rdečkaste lase in ravno takšno brado; drugi pa je majhen in mršav; mislim, da mora biti Anglež. V ostalem pa nista opravljena ravno najbolj.

— Ali ste jima povedal, da sem se vrnil?

— Da.... Morda nisem storil prav?

— Ne.

— Ali naj jima povem, da ju danes ne morete sprejeti?

— Ne, Comtois. Sedaj vem, kdo sta; zanimam se zanj in sem jima obljubil, da se zavzamem za njiju. Naj vstopita.

Comtois je odšel.

— Proketo! — je vzkliknil Marcial, ko je bil sam. Kaj ne ki hočeta od mene, in zakaj prihajata semkaj? Proketo! Proketo!

Takoj nato so se vrata odprla iznova in s služabnikom sta vstopila Trabucos in Dik Chester. Trabucos se je smehljaj, Dik Chester pa se je nezaušno ogledoval okoli sebe. Marcial je bil bled in si je krčevito grizel ustnice. Posrečilo pa se mu je premagati razburjenost in tako je daljale tudi prijazno:

— Zelo me veseli, da vaju vidim; sedita vendar, Comtois, dajte gospodoma stola.

Sluga je storil, kakor mu je bilo ukazano in je odšel.

(D